

GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:o 8

April 1970

Årgång 1

INNEHÅLL:

Till våra läsare

Vår världss människoraser

Minneslista nr 8

Druiderna och asalärans folkledare

Rymdens dimension - talet 1

Kärlek-Vishet; Sfärernas harmoni

När människorna sökte Gralen

När världen var ung

Några dikter

Tidskrift i stencilform från
GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 tr.ned.Stockholm
tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat ej
sngives, skrivna av
ELISABETH STÅHLGREN

Enstaka exemplar av tidskriften kan erhållas från Naturförlaget, Box
5324, 10246 Stockholm, till Kr. 1:50. Vi beräknar utkomma med 8 nummer
under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr.12:--

TILL VÅRA LÄSARE

Vi har länge längtat efter att få se snön smälta bort på gator och vägar
och våren på allvar göra sitt inträde på våra kyliga breddgrader. Läng-
tan är en behaglig känsla, när dess uppfyllelse är inom räckhåll, och
på årstidernas växlingar har vi väl rätt att hoppas.

Vi längtar också efter andra ting, som förefaller de flesta mera fåfängt
att syssla med: frid på jorden, hälsa och glatt sinnelag, vänligt bemö-
tande från medmänniskan med mycket mera. Hur är det med hoppet om fred
staterna emellan, är det mer fåfängt än tidigare? Ja, om vi stannar in-
för den bild världen framvisar. Men vi är inte tvungna att göra så. Om
vi bedömer saken efter de förutsägelser vi har tillgång till, blir sva-
ret ett annat. Läser vi rätt Uppenbarelseboken finner vi att vi kommit
långt förbi många av de prövningar, som där förebådas.

Vid noggranna studier kan vi se var vi står. Vi har Vilddjuret kvar att
bekämpa. Honom håller vi nu på med. Det är människans kamp mot det som
bor inom henne. Hennes kamp mot sig själv. Kampen för att övervinna själv-
hävdelsebegär och egenrättfärdighet. När detta är färdigt, då har vi nått
fram till det slutgiltiga. Vi skall inte förhåla detta skeende. Det är
gott för var sak som fullbordas, gott för oss och världen. Ty när allt
har skett, då kommer de ting till oss som vi längtar efter utöver frid
på jorden: det förnöjsamma sinnelaget, god hälsa och vänliga ansikten i
vår omgivning. Ty allt som inte tillfredsställt oss har varit betingat
av krigshetsen och fiendskapen folken emellan.

Därför skall vi önska att händelserna rullas upp i allt snabbare tempo,
även om erfarenheten vållar smärta, och att alla ting når sin fullbor-
dan. Ty det är så vi skall se den nya tiden göra sitt inträde, genom de
portar lidandet öppnar ser vi in i det nya vi väntar på.

Så skall vi erfara att allt som förutsagts av svåra lidanden och som vi
väntat på, det har redan skett. Det har smugit sig över oss, vi har bara
inte märkt det, och de flesta har inte förstått att tolka skeendets in-
nehåll.

Öppna dina ögon, du människa, innan det är för sent, innan klockan sla-
git ut sitt sista slag.

VÅR VÄRLDS MÄNNISKORASER

Inom kosmologien har vi en regel som säger att alla ting genomtränger alla ting. Den regeln bör vi lära oss förstå, om vi vill gå vidare mot högre kunskap inom det esoteriska. Som utgångspunkt för ett sådant studium kan vi exempelvis välja vår världs människosläkte, som uppvisar en rik provkar-ta på olikheter, vilka väl överträffas av egenskaper som sammanfogar dem till en enhet.

Raserna är utgångna ur en och samma stam, den mänskliga, har levat sida vid sida under sitt framväxande, följt varandra under höjdpunkterna av sin utveckling och övergått i varandra, när deras tid lupit ut. De lever i varandras närhet och ingår i varandra, men deras makts dagar infaller under olika perioder. Detta framgår med stor tydlighet vid studiet av rasens under-raser, som i allt följer samma regel som rotraserna och vars framträdande är lättare att studera på grund av deras kortare tillvaro i 7 former under rotrasens expansionstid.

Så ser vi kelterna och germanerna - germansk-keltiska underrasen av ariska rotrasen - ännu framstå i maktställning i våra dagar. De har dock levat från rotrasens början tillsammans med den första underrasen, semiterna (till vilka hinduerna räknas) i avskildhet i Asiens västliga bergstrakter, varifrån de utvandrade flera tusen år före vår tideräknings början. De bredde ut sig över Europa från öst till väst, norr och söder. I dessa dagar har de att överlämna makten till nästa underras, slaverna.

Att äga makt eller inte äga den är en fråga att lämna ur räkningen i detta sammanhang. Deras värde ifråga om vad de har att bjuda sina medbröder av andligt uppsving skall vi ägna vårt intresse åt. Även det mest primitiva folk kan ha andliga gåvor att dela med sig av. Se på Amerikas indianer, som alltjämt låter sig ledas av DEN STORE ANDEN, vars ankomst de aldrig upphör att hoppas på.

Negrerna har allmänt ansetts för lägre utvecklade och därför mindre värdefulla ur rassynpunkt. De är vad vi kallar eftersläntrare från tidigare rotraser, men undervärderingen är felaktig så tillvida som bedömare inte beaktar att det mindre värdefulla kompenseras av att de hunnit samla mer erfarenhet under sin långa vistelse på lägsta planet. Detta kommer de att ha nytta av, när värdemätningar företages efter högre normer än på vår jord. Så gottgöres alltid den som kommer i skymundan genom den nytta det medför att verka under sämre förhållanden än andra.

Våra raser blandas såsom allt blandas enligt lagen om alla tings förefintlighet i alla ting.

I Nordamerika ser vi prov på denna lags förverkligande, i det att folk från all världen dit har sammanförts till enheter. Ur det som skiljer folken åt skall plockas fram det gemensamma, och ur deras gemensamma egenskaper skall nya folk och raser danas. Två nya rotraser väntar vi på att få se framkomma. I själva verket finns de redan, men vår iakttagelseförmåga måste skärpas, om vi skall lyckas särskilja dem ur mängden. En ny rotras är nämligen en förening av alla föregående tillsammans med något för densamma individuellt.

Ju längre vi når mot alla rasers uppgående i en ras, dess närmare kommer vi människans färdigblivande. Att bli färdig som människa, det är att nå nästa stadium i utvecklingen. Det är att bli övermänniska. Det är det närmaste målet vi har att eftersträva.

Vi bör med glädje påverka varje tendens till utveckling mot ett sammanförande från mångfalden till enheten. Att nå enheten är att ha fullbordat ett uppdrag. Dit har vi nått, när vi i varje människa ser vår sanne broder. Skillnaden i hudfärg får inte påverka den som söker det sanna brödraskapet. Vi må söka alla tings uppgående i det gemensamma. Tillbaka till ursprunget, där allt var en enhet i Gudomens förklarade gestalt.

Tiden väntar på att få sluta sitt lopp i detta fullbordande av alla ting. Människan är alla tings högsta mål, när hennes enhet är uppnådd, blir alla tings färdigställande klart.

MINNESLISTA NR 8 FÖR LÄRJUNGEN PÅ VÄGEN

Dessa dagar uppenbarar för oss att vi har nya ting att lära, som ej är de forna lika. Vi kan inte verka helt efter samma regler idag som igår. Så snabbt rinner tiden att gårdagen är föråldrad, innan solen gått upp för den nya dagen.

Detta skall inte förskräcka oss, inte verka pressande på vår rytm, ty den är en naturlig följd av skeendet, den skall upptas av medvetandet som en självklarhet. Det vi tar emot i glädje, möter oss i glädje. Att acceptera den nya rytmen är att göra den till ett med det egna livets vibrationstakt.

Det nya förmärkes i de snabba växlingarna i alla händelsers framväxande. När vi accepterat en förändring, skyttar redan nästa. Men den förra ingår i den senare, därför skapas ingen brist i harmonien. Så som orsak ger upphov till verkan och ingår däri skapande en ny orsak vid det helas sammanmältande utan att vår rytm störes, så skall även de större tingens uppgående i sina efterföljande verkningar kunna accepteras utan protester från våra nerver, som har så lätt att komma i obalans.

Nya lagars uppkomst i samband med förändrade yttre förhållanden, slo-pandet av en förordning och dess ersättande med en ny, är exempel på dessa snabba växlingar.

Allt beror på att vi befinner oss på en övergångslinje i utvecklingen, vid vilken samlade erfarenheter hopar sig i och för inregistrering i det som kallas akasha, som är ett naturens minne, en uppsamlingscentral i eterkroppens högsta region. Från detta hopsamlade läcker händelser ut, som svarar mot varje dags anhopning av intryck från det oss omgivande.

Den som håller sig besinningsfull och ståndaktig i detta läge, tar upp nyttig erfarenhet ur dagens företeelser, men den som låter sitt sinne gripas av de förhöjda vibrationerna och negativt påverkas av den snabba rytmen i det den får övergå till hets och stress, den dukar under och blir ett neurotiskt fall.

Var och en kan med skärpt viljeanstängning göra sig till herre över det nya i tiden, och han har allt att vinna på att uppnå ett sådant herravälde. Vi är alla kallade att vinna seger över dagens svårigheter, men många känner inte sättet eller förlorar kontakten med sitt högre Jag på grund av det pressande i miljön. En anhopning av frestelser att ge upp trycker många gånger ner även den viljestärke.

Om du beslutar dig att hålla ut, finner du kanske någon i din omgivning som är villig att dela mödan med dig, och då blir vägen lättare. Och det finns trots allt så många som vill nå vidare fält. I våra dagar är egentligen hela mänskligheten sökare, låt vara att de flesta famlar i mörker. Alla vill ha svar på frågan varför och varthän.

För den som finner öppna dörrar för alla frågor besvarande är vägen jämnad, men svårigheten ligger i att så få iakttar var de öppna dörrarna är belägna. Så många ger råd, och man vet inte vem man skall lyssna på. Men det rådet ger jag: välj inte den väg som förefaller lättast, den är säkert inte den rätta. Den sanna vägen till höga riken är inte lätt. Välj en grupp som ställer kraven högt, välj den vars ledare strängt bevakar inkörsporten till helgedomen. De lätt erövrade framgångarna är de lätt förlorade, de svårtillgängliga passen är de som leder till de högre boningarna i fadershuset.

Mödosam är vägen som leder till frälsningen, men vari består glädjen i att ha valt den bekväma, som endast har besvikelse att framvisa vid vägens slut? Mycket står på spel vid valet, mera idag än andra dagar, beroende på att den stora utgallringen pågår. Se till att du kommer på rätt sida av skiljerepet.

Våra Asagudar så förhånade, så trampade på av en ansvarslös historieskrivning eller - skall vi hellre säga - av sagoberättande krönikörer, har tåligt lidit förtal och angrepp. Det var ett svårbearbetat släkte de satts att handha. Att de misslyckades med att leda dem på rätt väg mot Kärleken och Visheten, så att Götterdämmerung bröt in över dem, var inte så mycket gudarnas fall som människosläktets. Men de förra fick bära ansvaret, och de bar det i tysthet, ty de är Kärlek-Vishet.

Trots sitt hårdföra sinne ägde dock nordbon från den tiden egenskaper, som är väl värda att beakta. Han var djärv, vänfast och ordhållig. Ett handslag var en ed som inte bröts. Hans gästfrihet känner alla till, hemmet hölls i helgd, familjen var honom helig, även om släktkänslan drev honom till hämndhandlingar av förödande art.

Dolda i sina boningar i Asiens bergsregioner, ofta osynliga för omvärlden i sina högre, andliga kroppar, har Asagudarna avvaktat den dag, då bladet skulle vända sig och ^{ansett} människan lära sig utläsa sanningen i det som sker. I snart hundra år har de tiden vara inne att ge sig tillkänna, men endast få lyssnar på deras kallelserop. De tystnar dock inte, och vi som vet vad det gäller skall inte heller upphöra att göra vår stämma hörd.

Från Indiens västliga trakter utvandrade de där boende kelternas omkring år 2600 f.K. drog mot väster och översvämmade mellersta delarna av Europa. Några århundraden därefter följde deras stamfränder, germanerna, från samma nejder. Det var vid den tiden, då våra Asagudar vandrade omkring styrande folken och ledande deras religiösa tänkande i ett Europa som levde sitt, enligt den allmänna åsikten, primitiva kulturliv.

Vi skall undersöka om deras liv var så primitivt i alla hänseenden som det säges.

Kelternas andliga ledare var druiderna. De undervisade sitt folk och gav åt dem insikt i ett högre tänkande, ledtrådar att följa hämtade från Indiens bramaner, dessa väsen, som ursprungligen, i länge sedan förgångna tider - det var under lemuriska tiden, med djup kunskap i de kosmiska lagarna kommit ned till vår jord och som givit åt Indiens folk och åt många av grannlänternas den fördjupade esoteriska kunskap, som utmärker deras olika läror och som vi särskilt genom deras yogier lärt känna.

Nordbons livliga sjöfärder förde honom ofta till de irländska farvattnen, där druidernas makt var stark. Därifrån fördes deras lära om det gudomliga till de nordiska länderna. Spår av denna kunskap möter vi i Eddan, där läran om återfödelsen är att bemärka. I "Völsunga-qvida" berättas om hur Helge och Sigrun förut hade levat på jorden. Således ett tydligt uttryck för att kunskapen om reinkarnationen var dem välkänd. När kristendomen sedan gjorde sitt intåg i Norden, försvann denna avgörande tanke om utvecklingens självklara lag.

Druiderna lärde om människans vandring genom de olika utvecklingsplanen från det lägsta, som kallades Vandringarnas Krets, det var de ständiga återfödelseplanerna, vars kretslopp band henne vid jordelivet tills hon nådde nästa plan, Lyckans Krets, där hon fick njuta vilan från reinkarnationernas återkommande mångfald. Slutligen nådde hon det Oändligas Krets, det var den fullkomliga vilan i Gud. Dessa tre tillstånd i utvecklingen motsvarar hinduernas Upadana, Samsara och Nirvana. Det är vår läras tre plan, det materiella, astralplanet samt mentala planet.

Från Indien har således denna vishetslära nått vårt Europa långt före vår tideräknings början. Den bjöds åt nordbon, gick in i hans tänkande i den mån han var mogen uppta därav. Men hans uppfattning om det gudomliga var primitiv, så var ock förhållandet med det folk, som mist kontakten med sina fränder i Östern. De fattade inte storheten i det läran bjöd, folken förföll i andligt hänseende och druidernas makt avtog. Människooffer infördes i deras kult, och därmed var deras öde beseglat. Det var början till deras fall. Romarnas välde sträckte sig vid vår tideräknings början långt in i Mellaneuropa, druidernas lära blev förbjuden och utrotades i det närmaste helt.

Druiderna flydde till skogarna och bergen, där de dolde sig med sin kult för förföljarna. Långt in i medeltiden levde dock deras kult kvar i försvagat skick, deras makt var ingen. Så faller det som genom misskötsel försvagas. Kristendomen kom och övertog deras herravälde.

Vi har anledning beklaga att så mycket av det värdefulla i druidernas lära berövats de efterföljande släktleden. Kyrkan band sitt folk vid läran om himmel och helvete, det blev ersättning för trön på en naturlig utveckling från det lägre mot det högre. Druidernas lyckorike återfinns inte i den kristendom, som genom kyrkan kom folken till del. Ty helvetet hotade alltid med sin påträngande närhet och avhändandet av inkarnationsläran stal från människan hoppet om en utveckling för var och en, även den svagaste, mot högre riken.

Indiernas sunda lära om alla tings räddning undan förödelse återkommer i våra dagar i många esoteriska skolor, och vi har all anledning glädja oss åt en sådan sakernas utveckling.

Källskrift för denna artikel: J.A.Davidsson: Druidismens historia. 1899

Wilh.Grönbech: Mystik i Österland och Västerland: Livet formar sig efter den människa som lever det, och en själslig händelse är en skapande kraft. - - Din styrka beror på att du känner tingens sammanhang, vad som är det verkliga; den som trängt in till det verkliga han är oövervinnelig.

Radhakrishnan: Idealistisk livssyn: Man kan inte tänka sig in i verkligheten, man måste leva sig in i den, det är en kunskap genom att vara, ett medvetande om tingens sanning genom identitet. - - Den sanning vi urskiljer, den skönhet vi känner och det goda vi eftersträvar är den Gud vi omfattar med vår tro.

Avsnitt 1

När vi beskriver rymdens dimension säger vi att allt är ande. Anden kan manifestera sig, då framträder materien. Den är ande i konkret bemärkelse. Konkret för oss på vårt plan av utveckling. Vi utgår från vår egen bedömnings nivå när vi säger så. Ande är egenskap, förverkligad egenskap är materia, säger vi.

Den som lever på lägsta planet uppfattar den materia som hör till detta plan dels med ögat som fast form, dels med de andra sinnena, så som vi uppfattar vätska och gas. (Vatten ser vi inte, det är dess fasta beståndsdelar med deras färgämnen vi ser.)

Den som lever på högre plan, låt oss säga mentalplanet, mottar på samma sätt dess materia med de sinnen som hör mentalplanet till. För varje plans mänsklighet blir den materia som hör till samma plan uppfattbar med de mänskliga sinnena.

Materiens sammansättning är finare ju högre man når, d.v.s. dess vibrationstakt ökar, tills vi på högre nivå ej talar om svängningar utan om kraftfält.

Monadiska planets varelser uppfattar detta plans materia med sina sinnen på samma sätt som vi på vårt plan uppfattar vår materia. Vi kallar deras materia egenskaper, eller - de som är av högre slag - potens till egenskaper. Dessa olika former för vi ned till oss, förverkligade blir de handlingar, verksamhet eller, låt oss säga, materia på vårt plan. Det vi kallar dåliga egenskaper utgöres av goda egenskaper nedförda från höga plan som hos oss givits negativ manifestation. Dåliga egenskaper finns inte på högre plan.

Att "föra ned" innebär inte förflyttning, ty egenskaper (högre plans materia) äger tillvaro utan placering i rummet, behärskande rum och tid, och vi tar dem till oss utan rörelse i någon form.

Av detta förstår vi att alla plan med deras materia finns i vår omedelbara närhet, och för oss att nå den är endast en fråga om att förstå, att ha kunskap. Dock icke endast detta, dessutom fordras kärlek-hängivenhet. Ordet kärlek täcker inte det begrepp som här åsyftas, det gäller ett känslans deltagande i det vi sysslar med, en hängivenhet, som fyller vårt väsen. Kunnandet, vetandet, förståelsen kan inte verka utan sin andra komponent, som är kärlek-hängivenhet.

Förvåna er inte om varje artikel i vår tidskrift innehåller krav på att denna beståndsdel skall blandas in i varje föreslagen verksamhet, ty om detta glöms bort blir jämvikten störd, balansen rubbad. Varje företeelse söker alltid sin motsvarande komponent, om det fullkomliga skall uppnås får denna sak aldrig glömmas bort.

Vi har kommit fram till att egenskaper, som vi finner på monadiska planet är materia för detta plans besittare, och att vi kan föra ned dessa egenskaper till oss för att förverkliga dem på vårt plan. En uppdelning har ägt rum, egenskapen har tagit många former, manifesterat sig i mångfalden. Vill vi återföra det manifesterade materialet, kan vi räkna samman de många utbredda företeelserna, samla dem i deras oändlighetsform, som är egenskapen, och den uppträder åter som en enhet.

Egenskapen är en, dess mångfaldigande fråntar den icke dess karaktär av enhet. Resultatet blir talet 1 i enhetens form. Det utgör en oändlighet, varur vi hämtar det ändliga, som utbreder sig i mångfalden. Dock förblir det oändliga kvar i orubbat skick. - Talet 1, som är det oändliga talet, utbreder sig i de många talens långa räckta, men vart och ett av dessa tal är samma oändlighet, d.v.s. talet 1. Detta är i enlighet med det förhållandet att varje manifesterad egenskap i sig själv är den från monadiska planet hämtade egenskapen, som tillsammans med alla övriga är en.

(forts. i nästa nr)

KÄRLEK - VISHET

Kärlekens väsen är glädje. I glädje har allt blivit till. Glädje är harmoni och rätt livsrytm.

Så definierar vi detta ord, Kärlek. Som ett livskraftens allt i allo skall den upptas och brukas. Men vi får aldrig glömma att avskild från sin andra komponent, Visheten, går den till spillo i vår mörka värld. Den som älskar utan förnuft blir hårt slagen vare sig det gäller högre eller lägre ting. Utan rätt kallar han sig en av ödet drabbad.

Lyft din kärlekslängtan upp mot tänkandets plan, låt det mentala råda. Och när din tanke är fläckfri och känslan luttrad i förnuftets renande eld, då känner du kärlekens sanna väsen. Om föremålet för din känsla befinner sig på ditt eget levnadsplan eller lyfts upp till höga makters sfärer, bäres du av dess makt och glädjen fyller ditt väsen. Kärleken är det högsta av allt, så sjunger skalden i många tonarter, men om han glömt dess andra komponent blir tonerna till vemodiga mollackord och tyngden av det icke rätt balanserade faller honom till marken.

Låt dig inte vilseledas av fagra löften om mera lättrövrade mål; krav ställes på dig, tilltro till de andemakter som anvisar vägen må du hysa. Din omgivning kanske råder dig att inte tro på det ingen kan bevisa - som termen alltid lyder när profetens röst klingar obehagligt påfordrande. Allt detta kan bevisas, livet bevisar det, och alla bittra erfarenheter, när uppmaningen trotsas, bevisar det likaså.

Men om du villigt antar lagen om naturens rytm, som alltid kräver balans kan du, om du känner längtan efter glädjefyllda upplevelser, tveklöst ge dig in i och möta Kärlekens väsen, som lever i var vindens sus genom trädens grenverk i skogarna och i dem möta en återklang på vårt jordplan av de eviga tongångarna i

SFÄRERNAS HARMONI

KÄRLEK -

I stunder av djup andakt eller vid åhörandet av musik, som tränger till hjärtat, kommer något oss tillmötes som står i kontakt med vår inre värld. Vi erfar att det finns toner av sprödare klang och djupare tonvärde än dem vi möter i vår världs musik. Något odefinierbart måste komma till för att vi skall förnimma dessa stämningar, vi kan inte leva oss in i dem utan vidare.

Ett skådespel ur den grekiska tragediens rikhaltiga repertoar är ett av de ting, som kan framlocka just denna sorts stämning. Mötet med dessa allvarsmättade tongångar försätter vårt sinne i harmoni. Ur det mänskliga lidandet utkristalliseras de skönaste sångerna. Hur sant sjunger inte skalden om pärlan i snäckans skal, som bildas under kampen mot det inträngande sandkornet.

Människosinnet har svårt att förstå detta höjande av hennes inre värld genom lidandet. Kanske hon är villig att erkänna att föreställningen om smärta för tillfället kan rena och höja henne, men hon är ovillig att inse att det lidande hon själv genomgår har något inom sig av den skönhet hon möter i det skådespelaren på scenen bjuder. Den dag hon bedömer sin egen plåga med avståndet i tiden lagt mellan henne och det genomgångna, kanske hon ser med förhöjd känsla på det hon då mötte. Det hon lärde i lidande framträder i förädlad gestalt.

Det lidande som övergår människosläktet stiger mot sfärer högt över de jordiska och mottages av andeväsen från höga hierarkier. Smärtan, som förnimmes likt sönderslitande ve, stiger mot plan, vars innevånare har till uppgift att lindra jordiska kval. Den förnimmes av dessa väsen likt vågor som slår mot stranden i storm. Det ligger skönhet i stormens piskande och i vågornas rytmiska slag. Denna känsla framkallar medlidande hos dem, ett medlidande som sträcker sig genom mellanliggande hinder och möter människan skänkande lindring av högsta värde.

Dessa väsen känner sanningen, de vet att de kval som förorsakar stormvägorna kommer att ge större renhet i tänkandet till resultat, större förståelse för medsystrar och bröder hemfallna under samma lag om smärta och bitter sorg.

Det är ofattbart för människan att det ligger skönhet häri eller att lidande är vägen till kärlekens Gud. Men har hon nått den punkt att hon kan bära dagens möda i vissheten att den leder fram till ljusare nejder, då har hon rätt förstått lidandets hemlighet. Harmoni möter henne när smärtans gåta är löst.

Denna erfarenhet är släkt med den djupaste religiösa känsla en människa är mäktig, den vibrerar i takt med de mest fulländade av alla livets tongångar, endast jämförbar med en enda på jorden förnimbar, Kärleken. Den rena, osjälviska kärleken är det starkaste beviset på en högre form av kärlek, Guds kärlek till sina barn. Han har lovat att alla en dag skall möta denna Hans kärlek, och det löftet kommer att infrias när jordens barn är villiga avstå från sina själviska syften och bringa dem som offer till Honom, som är alla gåvors givare.

När människan förstått detta, då är hon redo höra de klanger som ljuder henne till mötes från högre sfärer. Uppblandade med de renaste av jordiska sånger kommer dessa att återklinga i deras hjärtan, som förstår att upptaga välljudet däri.

I rytmisk samklang med de förhöjda vibrationerna hos jordens folk skall visshet ges åt alla att ett nytt skede har inträtt i mänsklighetens historia. Var man skall erfara att vägen är jämnad för en ny uppfattning om andevärldens närhet till oss. Känner människan inom sig en fläkt av de sfärer hon skall bli förtrogen med, möter henne skönhet och glädje. Hon förnimmer hur lätt den världen är att leva i, att andas i, att verka i. Tjänandets uppgift blir lätt, då närheten till alltets Gud ger flykt åt tanken. Kärleken förnimmes som en sakta fläkt av sunnanvinden en sommarkväll, då luften är ren och klar. En ny form av religion har då mött henne. Det är DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN.

När ljuset från högre världar lyst upp våra sinnen, skall all kamp mellan oliktankande vara ett minne blott. Framtiden skall ses i förklaringens ljus. Högt skall då ljuda glädjens budskap att nu är funnet det vi alla sökt. Sfärernas harmoni har trängt genom vårt medvetande och fört oss fram till klarhet.

- VISHET

Det mänskliga medvetandet är inriktat på att värdesätta mötande företeelser med erfarenheten som bedömningsgrund samt med intellektet förkasta det icke förnuftsensliga. Vi söker kunskap, harmoni utmärker de världarna. När vi i tonernas rytmiska klang möter sfärernas harmoni, då vet vi att vishet nås där jämvikt råder, att alla frågor av sig själva finner svar, där ett sinne i rätt balans öppnar sig för vetandets genius.

För att öka vår kännedom om de riken vi söker kontakt med fordras ett rent hjärta, en kunskapslängtan utan själviska bitankar på förtjänst eller egennytta. När de villkoren är uppfyllda, skall portarna slås upp och vi lär oss förstå lagen för kosmos' utformning med allt levande i dess gestaltning.

De lagar som gäller där är av samma slag som de vilka gäller här. Varje företeelse söker sin polaritet för jämviktens upprätthållande, varje ting äger inom sig potens till sin egen motsats. Verkan följer på orsak och denna verkan står i motsatsförhållande till sin orsak och balansen upprätthålles så. De båda faktorerna blir genom en syntes förenade till ett, en ny orsak framträder innehållande båda komponenterna, som ger upphov till nästa verkan.

Så växer universum fram ur den första orsaken som har sig själv till upphov. Den orsakslösa första orsaken - så kallas den på Österns vishetsspråk. Genom studier i logik kan även denna första orsak finna sitt ursprung, och detta har också behandlats i samband med alltets framväxande ur intet.

Allt skall klarläggas för den vishetstörstande sökaren, i rätt avvägd undervisning skall det mottas av varje öppet sinne. Stor försiktighet bör iakttas att inte överbelastning blir följden. Även de andliga studierna bör bedrivas enligt måttfullhetens lag, harmonien kräver att denna icke åsidosättes.

De ting som på högre plan i universum upprätthåller den inbördes jämvikten är av en substans så snabbvibrerande att vi endast kan få ett begrepp om den genom att behandla den som egenskaper. Jämvikten vidmakthålles genom de i kosmos verkande positiva och negativa krafterna. Vi får se dessa egenskaper som krafter, men de står inte emot varandra så som goda och dåliga egenskaper hos oss. Endast på lägsta planet kan en sådan särskiljning tänkas, på högre plan är allt av högt och rent värde.

Från stjärnsystemen i vintergatorna till den minsta atom i sandkornen på havets botten upprätthålles varje sekund denna fullkomliga jämvikt enligt en lag som aldrig eftersättes. Så har ock de 7 kosmiska planen en balanserande faktor placerad på lägsta planet, och olika tidsskeden ger den olika hamn. Det är en levande kraft och namnet på den verkande kraften under vår mänsklighetsutveckling har varit Lucifer. Hans yaldes tid är nu till ända, en efterträdare har han fått och har själv med en del av sitt väsen gått in i denne. Det är Belsebub eller den negativa kraften, och denna skall hädanefter verka som balansfaktor på lägsta planet, det vi skall lämna. Nästa utströmning från universums centrum, vars utvecklingsnivå dikterar detta, skall överta det av oss lämnade planet. Det vi kallar "det onda" och som är verkningarna av Lucifers makt, kommer att efterföljas av en epok av överksamhet och likgiltighet, det negativas uttrycksmedel.

Lägsta planet balanserar således de övriga planen. Lucifers vibrationer sammanfaller med detta plan och når icke ut över dess gränser. Följaktligen är hans makt slut där den gränsen är satt. Men lagen som säger att alla ting förefinns i alla ting ger oss lätt den uppfattningen att även Lucifer skulle genomtränga allt. Så är det emellertid inte, ty han är den negativa och som negativ faktor står han som polaritet till den positiva kraften. På höga plan är den negativa icke att se såsom något skadligt lika litet som den negativa elektriciteten hos oss är skadlig.

NÄR MÄNNISKORNA SÖKTE GRALEN

En erfarenhet som ofta möter den som arbetar med tidens nya strömningar är att ett mycket litet fåtal känner till eller över huvud taget vet något om Gralen. Såväl historiskt sett som berättat i Sagans gestalt är namnet Gral främmande för de flesta.

Det har funnits tider då Gralen var ett välbekant uttryck för ädla riddares uppmärksammas omsorg. Gralen söktes över hela vår värld som symbolen för det rena inom människan, det oförfalskat äkta, som skulle föra släktet ut ur tränga makters grepp och höja det mot renare sfärer. Inom människan söktes Gralen, i det egna sinnets djup skulle den framträda och återfinnas hos medmänniskan i hennes offerhandlingar. Därför drog Riddarna av Runda Bordet ut över världen, därför red de genom Europas länder för att med ädla riddarseder sporra sina bröder till största och manliga bragder.

Men Lucifer var en mäktig fiende till allt ädelt. Han såg inte gärna goda seder odlas bland sina undersåtar och frestelser av mångahanda slag sändes i riddarnas väg. Först och sist var det kvinnan som kom i hans väg. Henne skulle han ridderligt försvara, kämpa för henne i tornerspel och djärva kämpalekar. Men svagheten i det egna sinnet kom honom alltför ofta att falla för de lömska försåt som lades ut. Riddarbragderna blev till hämndfyllda dueller och riddaräran bragtes på skam. Så blev Gralen aldrig funnen, och världen kunde inte lyftas ur sitt förfall av dem som hade detta till uppgift.

Idag är förutsättningarna annorlunda. Nu litar vi inte längre på de blanka rustningarna, vi känner svagheten i det yttre prålet. Nu söker vi oss till det enkla, det förtrampade människobarnet, som äger ödmjukhet, som samlat erfarenhet och lärt särskilja vänder vi oss till. Hos den föraktade finner vi det vi söker, där framträder dessa som kan höja Gralens Kalk i rätt anda. Höja den så att de himmelska andemakterna finner en stråle rätt avvägd för dem att träda i förbindelse med jordemänniskan.

På den strålen sänder de ned sina budskap till oss, och de som vill lyssna och lärt att lyssna rätt, skall finna att det är Sanningens Väsen som trätt i förbindelse med oss. Över den strålen lär de oss visa ting, ger oss undervisning i den mån vi kan ta emot. Det är den kosmiska kunskapen som så kommer oss till del.

Vi får veta vad Gralens vittnesbörd har att bjuda oss. Att Gralens öde är likställt med människans öde, att varhelst människan går ner i mörker, där försvagas Gralens förmåga att avge kraft. Men när hon ärligt söker förnyelse, och banar nya vägar för ett uppåtstigande, då strömmar på nytt upplivande kraftvågor genom Kalken och dess livgivande strömmar möter en fallen värld. Genomstrålade kärleks kraft fyllde så nattvardskalken, när Kristus höjde den och instiftade sitt nya förbund med människosläktet. Den gav makt åt de första apostlarna, gav dem vilja att offra livet för Sanningen.

Men på nytt förmörkades Gralens kraft genom kyrkans alla misstag, på nytt föll människan.

Nu är tiden inne att Gralens kraft skall strömma ut över människosläktet och bringa dem upp på en ny stråle av Sanning. Denna gång skall ingen förförelse nå oss, ty tiden har runnit ut. Nu är släktet färdigt att ta ett nytt rike i besittning, och Gralen skall bli den symbol som bär genom tider av en högre lycka.

NÄR VÄRLDEN VAR UNG

När vi tänker oss nordbon i gamla dagar från tiden före vår tideräknings början, likställer vi gärna deras primitivitet med enfaldigt beteende. Därför att dagens tekniska utveckling har kommit oss att behärska materien på ett nytt sätt, tror vi kanske att forna tiders människor med trögare intellekt och fallenhet för att låta blod flyta, var oss moraliskt underlägsna.

Vi får en annan bild av verkligheten om vi betänker med vilken kärlek till tingen deras handaslöjd utfördes. Aktning för värdet i det framställda kom dem att lägga ned tid och krafter vid utformningen av redskap för åkerns bruk och vapen för jakt och strid. Med tillit till det bestående i de framställda föremålen utsirades varje verktyg och gjordes till konstföremål. Den aktning för materien som utmärkte människan vid denna tid minskade hennes bundenhet vid tingen.

Hur kan detta förklaras? Svaret är att söka i hennes syn på tillvaron som en vandring från liv till död och åter till nytt liv. Växlingen gav begränsat värde åt livet i en bestämd form, men i de skapade materieformerna levde minnet av individen kvar.

Steget mellan liv och död var ett ögonblickets steg, och man var väl förberedd på att ta det. Klara linjer var dragna för hur döden skulle betraktas; den var en resa till en annan värld, visst inte efterlängtd men oundviklig. Dödens port bevakades av starka makter, som det gällde att blidka med allehanda medel. Med löfte om vissa handlingars utförande, som behagade andemakterna, kunde dessa bevekast göra färden över dödens älv mera uthärdlig. Ty att det var en tung färd, det visste alla. På andra sidan skulle man svara för sina handlingar, om blott mod och oförskräckthet utmärkt ens levnad, om man aldrig vikit för fiendehot, aldrig svikit en vän eller brutit en ed, då hade man intet att frukta.

Detta var de nordiska folkens sätt att se på livet. Mannamod skattades högst, ordhållighet därefter, ty den som bröt en ed var prisgiven åt undergång. Hederlighet iandel var dessutom en god grund att bygga på. Det var ett starkt släkte som utvecklades vid vår tideräknings början, men släktfejder utmärkte deras levnad och kniven satt löst i skidan.

Hur blev då detta folk bedömt av en hierarki, som hade hand om dess utveckling? Ett folks sedvänjor, dess sätt att se på och bedöma värden, har mycket att säga till om vid en klassificering. Människan uttalar själv domen över egna gärningar, det som anses rätt väger tungt, när vågskålen faller utslaget och meningarna ej är delade.

Vi får inte glömma att detta nordiska folk är våra förfäder, det de har tänkt och skattat högt har satt sin prägel på hela landet, det har sugits upp av berg och fält, av dalgångarna där älvarna forsat fram. Landet är folket. Ett hårdigt släkte skapar ett hårdigt land och vice versa. Så skall vi se på oss själva och ställa om detta forna folks bästa egenskaper att passa in i vår miljö, och ur kontentan av alla de stora bedrifter, som här utförts, samla en fond av möjligheter att i detta samma land ta emot det som väntar oss av prövningar och förbereda oss så att styrka och mod växer fram ur våra bästa föresatser.

Så skall vi kunna bli utgångspunkten för det nya, möta det med kraft och vilja att övervinna motstånd. Ty mycket väntas av oss, när stunden är inne. Vi vet inte vad som kommer att utlösa händelserna. Blir det ett storkrig med atombomber regnande över storstäderna, då vet vi vad klockan är slagen. Och vad säger oss att det inte blir så? Supermakterna hotar, och hot blir lätt till verkställighet. Men det ligger fruktan i hotet. Låt oss se denna fruktan som ett gott tecken

som kan inge hopp om att vi blir förskonade från denna form av ödeläggelse.

Det sägs att efter ett storkrig skulle ingen finnas kvar att ta hand om resterna. Olycksprofeterna säger så, och väl är deras ord motive-
rade, men så är det inte sagt skall ske. De som har hand om och ser
mönstret på livets väv för vår jords vidkommande har annat att med-
dela. Vi skall överleva, även om skaran blir reducerad. Det är denna
skara som skall lägga grunden till det nya, den grund som planlagts
av eliten i dessa dagar.

Fram skall växa en ny värld, där rättsnormerna dikteras av viljekraf-
tiga män och kvinnor, som känner kärlekens lag och lever efter den,
som vet att visheten ensam kan bygga en byggnad stabil nog att bära
en ny mänsklighet, och där den aktiva företagarandan skall framträda
och handleda ett nytt släkte, som sätter sin tillit till och hämtar
erfarenhet från dem i främmande världar, som vet att lära oss skapa
förutsättningar för mottagandet av DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN.

L. ONERVA - övers. ERIK KIHLMAN: ELDEN OCH JÄRNET

Av elden hetsat järnet ber sin bön:
Hör upp, hör upp, jag brinner, glöder redan!
Men elden svarar: - än är knappt du färdig,
än är du nackstyv, fastän röd av svedan,
du måste smälta ned och bliva vit
och varda genom smideseldens brand
till vax i Mästarns hand.

Som järnet elden ber, så mänskan Livet:
- O hjälp mig, rädda mig från städets smärta!
Och Livet svarar: - än är knappt du färdig,
så glödjärnsstyvt är än ditt hårda hjärta,
det måste smälta ned och varda vitt,
ett solblankt stål som tolkar Segrarns bud -
ETT SVÄRD FÖR HERREN GUD -

JOHANNES EDFELT: ADRESSAT

Det har hänt min obetydliga person
mitt i stora städers larm och ångestfläkt
att jag plötsligt hört en obeskrivlig ton
från ett överjordiskt, trotsigt instrument.

Den har kommit med sitt budskap som en fläkt
från ett rike ovan det av stål och sten.
Som en Saulus, hugsvalad och förskräckt
har jag känt den tränga genom märm och ben.

Vad dess ärende i grund och botten var,
vet jag inte, men jag kände, hur det känns,
när en strimma godhet plötsligt lyser klar
i en meningslös och futtig existens.